

SANNING OCH LÖGN I MELLANÖSTERNKONFLIKTEN

År 2012 är snart till ända, ett år då den israeliska nationen blivit allt mer trängd mellan de storpolitiska sköldarna. Och den konflikt som pågått i detta område i drygt 60 år har inte kommit närmare någon lösning, snarare tvärt om. Denna lilla demokratiska nation, inklämd mellan stora arabiska länder med olika politiska system, förefaller bli alltmer isolerad i världssamfundet.

I USA, som av tradition varit Israels bundsförvant, är det presidentval om några dagar och det kommer på ett eller annat sätt att påverka situationen i Mellanöstern. President Obama har inte visat något större intresse för Israels sak, eller för konflikten över huvud taget, under detta år. Då har presidentkandidat Romney visat ett större intresse, och till och med givit ett löfte om att flytta den amerikanska ambassaden, från Tel Aviv till Jerusalem, om han blir vald till president.

Israel står inför minst tre akuta utmaningar: 1. Risken för en militär konfrontation mellan Israel och Iran; 2. Radikaliseringen av den så kallade arabvåren; 3. Internationell juridisk krigföring av pro-palestinska grupper.

Till detta kommer den delikata frågan om ett internationellt erkännande av en palestinsk stat. En fråga som alltmer oroar den Israeliska staten, och borde oroa varje vän till de judiska och arabiska folken. Att Israel ska få leva inom erkända och säkra gränser är de flesta överens om. Och att araber, som bor i det gamla palestinska området, ska få leva under fredliga villkor, är också självklart.

Men denna konflikt är inte främst politisk/juridisk, utan den bottnar i en religiös/andlig motsättning. Därför kan den aldrig få sin snara lösning genom att det arabiska folket i området blir erkänt som en palestinsk stat. Knappast heller på lång sikt, det många tycks tro och se, som ett halmstrå för att lösa konflikten.

I början av detta år skrev Centerpartisten Kerstin Lundgren i DN (15/1), *"att det är dags för Sverige att både erkänna Palestina som stat och rösta ja till Palestina i FN."* Det bekräftade också Centerledaren Annie Lööf samma dag på en direkt fråga i TV-programmet Agenda. Utifrån den situation och status som det arabiska folket befinner sig i kan inte Sverige erkänna en palestinsk stat. Centerns ställningstagande innebär att de har bytt fot. Varför har man gjort det? Ett problem är att debatten och propagandan innehåller minst två lögner – att Israel ockuperar palestinsk mark och att palestinier är en folkgrupp! Dessa lögner tycks Centern ha anammat.

Socialdemokraternas ledare, Stefan Löfven, som nyligen varit i Israel, kritiserar regeringens Mellanösternpolitik. Till tidningen Dagen säger han (31/10), *"Vi vill att svenska regeringen ska erkänna Palestina för att rädda en tvåstatslösning. Det vill inte regeringen. Båda folken har rätt att leva i fred i en egen stat. Men så länge Israel bygger ut bosättningar finns ingen bas för en tvåstatslösning."*

Men Sverige kan inte i konfliktens nuvarande läge erkänna en palestinsk stat enligt internationell lag. Dels därför att man ännu inte kommit överens om några gränser. Västbanken är idag som ett lapptäcke. En stat måste ha ett tydligt avgränsat landområde.

Dels därför att det inte finns en tydlig regering. Det arabiska folket har länge varit offer för ett militant ledarskap som drar åt olika håll. Det Sverige kan, och bör göra, är att fortsätta bidra med diplomatiskt stöd och humanitär hjälp till detta folk.

Sanningen är att Israel administrerar de områden som de fick 1921 vid delningen av det dåtida Palestina. När det gäller FN:s delningsplan från 1947 var det visserligen en majoritet som röstade för den. Att Israel, som helst hade velat att Balfourdeklarationen fått gälla, dock godkände delningsplanen, gjorde det i förhoppning om att Arabförbundet skulle göra detsamma. Men när den väl var klubbad talade de arabiska ledarna emot densamma och varnade för konsekvenserna av dess genomförande. Resultatet av den inställningen har vi facit på.

1948 intogs Västbanken (som tillhörde Israel) med våld av deras granne Jordanien som ockuperade detta område fram till 1967. Då återtog Israel kontrollen över Västbanken. Möjligen kan sägas att Golanhöjderna och Gasaremsan blivit ockuperade av Israel, men vi vet alla orsakerna till detta. Att tvinga Israel att gå tillbaka till 1967 års gränser och dela Jerusalem är ett allvarligt brott mot internationell rätt.

Sanningen är också att det inte existerar något palestinskt folk. Den arabiska befolkningen i området har inte velat kalla sig palestinier före 1977, eftersom begreppet associerades till den judiska befolkningen. Och det är vad deras egna ledare har sagt. Chefen för PLO:s militära högkvarter, Zuheir Muhsein, förklarade den 31 mars 1977 följande. *"Det palestinska folket existerar inte. Skapandet av en palestinsk stat är endast ett medel för att fortsätta vår kamp mot staten Israel... Bara av politiska och taktiska skäl talar vi idag om existensen av ett palestinskt folk..."*

Och PLO:s ledare Yassir Arafat uttalade vid flera tillfällen: *"Det palestinska folket har inte någon nationell identitet. Jag, Yassir Arafat, är förutbestämd av ödet att ge dem denna identitet genom krig med Israel."* De har ansett det vara finare att vara arab än att vara palestinier. Efter Israels självständighet 1948 började begreppet palestinier få en annan innebörd. Det har då kopplats ihop med att araberna inte erkänner Israels existens i Palestina.

Kan denna konflikt lösas? Till att börja med måste vi hålla oss till sanningen och lämna lögnerna. Annars blir det som med kejsarens nya kläder. Det kommer att visa sig att han är naken. Dvs. konflikten kommer bara att fördjupas. Min förhoppning är att riksdagspolitikerna ska inse vad som är sant och falskt i denna konflikt och vilja handla därefter. Att de ska förstå den andliga dimensionen är kanske för mycket begärt.

Claes-Göran Bergstrand